

LBRIS

We know
books

Paul Prună

LIMBĂ CU
MĂSLINE DE VACĂ
și alte
MÂNCĂRIMI
ALESE

CARTE
CU CONȚINUT
DUPĂ CUM
REIESE


EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2023

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE DE PREFAȚĂ . 7

PREFAȚĂ . 10

1. POVESTE . 13

2. DE TOT RÂSUL . 32

3. BALETUL . 45

4. FUMĂTORUL . 49

5. MATRIMONIALĂ . 55

6. INTERVIU . 59

7. CAN-CAN . 64

8. CRÂMPEIE CU ONOMATOPEE . 68

9. LIMBĂ CU MĂSLINE DE VACĂ ȘI FOLOSIREA
ABJECTIVULUI CA INGREDIENT . 70

10. LA DOCTOR . 73

11. GYURI . 85

12. DOMNU' CĂLIN, DOMNU' CĂLIN . 96

13. SICTIR . 99

14. JOJĂ . 102

15. CĂRȚILE . 107

16. DANS PHARMA-CEUTIC . 112

17. BUBU . 122

18. NUNTA . 128

19. DRAGĂ DINA . 134

20. NIȚELĂ ASTRONOMIE . 136

21. REVELAȚIE PATRIOTICĂ . 139

22. SE FE GREU DE CREZUT . 144

23. STICLUȚA . 147

Cuvânt înainte de prefață.

*La început a fost cuvântul.
Prefața a apărut mai târziu*

N-am avut astâmpăr, că nu știu ce m-o fi apucat să devin autor. E greu de suportat. Te arată lumea cu degetul pe stradă: „Uite autorul!”. Numele autorilor pe toate gardurile... Cu timpul te mai obișnuiești, dar cel mai dificil e să rezști insistenței națiunilor lumii care vor să-ți traducă opera; somalezii trag de tine să te traducă mongolii. Apoi turcii trag de tine să te traducă austro-ungarii. Francezii trag de tine să te traducă papuașii. Dar dintre toți, cei mai tari la tradus sunt rușii, care trag de tine să te traducă NATO.

Pentru mine, trecerea după multe zeci de ani de la umorul interpretat pe scenă la cel scris, a fost o mare încercare. Modul de exprimare e total diferit. Reacția

publicului din sala de spectacol e imediată, în timp ce cu cartea e tare complicat. Mai întâi scrii la ea mult și bine. (Mă rog... cât de bine poți și tu, acolo...). Apoi o tipărești, faci o lansare, dai niște autografe cât mai inteligente, și gata. Dacă ai noroc să primești după un timp câteva păreri (la Șercaia le zice „feedback-uri”) încurajatoare și sincere, mai că-ți vine să-ți reverși talentul cu o nouă încercare.

Marea diferență dintre carte și spectacol, dintre umorul scris și cel interpretat pe scenă, e... cum să vă spun ca să mă înțelegeți...? e o diferență foarte mare. (Cred că m-ați înțeles, pentru că explic bine.)

În carte te imaginezi față în față cu un cititor, pe când la spectacol cu sala plină, te afli față în față cu câteva sute și ceva de spectatori sau uneori chiar mai mulți, alteori mai puțini, iar spectacolul se reia „la cererea publicului” de mai multe ori, până când îți dai seama că nu mai are cine să arunce cu flori în tine, că-i păcat de ghivecele alea.

Totuși, cea mai mare satisfacție pe care o poți avea ca autor, e atunci când afli că cineva ți-a cumpărat o carte. Atunci te simți împlinit. Frate, ți s-a cumpărat o carte!!! E ca și cum ai pregăti un mare spectacol pe stadion și știi că ai un spectator.

În fond, dacă tu ești mulțumit în sinea ta de ceea ce ai realizat, înseamnă că ori ești inconștient,

ori poate că o fi ceva de capul tău. Asta va decide posterioritatea. Până una-alta, cu ce am scris sper să stârnesc râsul, să aduc bucurie și să nu prea deranjez firele mai sensibile. Scriind, îmi fac un hatâr.

Îmi doresc mult succes din partea dumneavoastră!

Prefață

Aflat la a treia carte de proză umoristică, muzicianul Paul Prună dă impresia, precum Lamartine, că „face literatură cum face găina ouă”, în mod spontan, necăznit, nepremeditat și fără a urmări alt scop decât delectarea proprie și a cititorului. Venit dinspre muzică, el are marele avantaj de a nu fi deformat profesional, precum filologul-scriitor ai cărui ochelari de cal îi inhibă „plăcerea textului”, vorba lui Barthes. Cunoscut astfel de exemple (medici, sociologi, pictori etc.) care scriu o literatură mai proaspătă, *id est* mai autentică decât a celor cu legitimație și cotizația plătită la zi.

Limba cu măslina de vacă și alte mâncărimi alese e un astfel de exemplu, de un haz nebun încă din titlu, sau din motto :

Dacă nu eu, atunci cine ?

Dacă nu cine, atunci eu.

Nu am acces direct la laboratorul scriptural al lui Paul Prună, dar pot observa (sau presupune) două lucruri. Lecturi foarte întinse, pe de o parte ; altfel nu-mi explic dezinvoltura cu care scrie, pentru că simplitatea e cel mai complicat (și greu de obținut) lucru. Apoi, un simț înnăscut – și antrenat ulterior – al limbii, care îi permite în 10 cazuri din 10 să găsească *le mot juste*, fără redundanțe și burți tautologice. *Domnu` Călin, domnu` Călin, Crâmpeie cu onomatopee* ori *Fumătorul* și în fond oricare din prozele acestui volum nu puteau fi scrise *decât* așa, orice adaos sau elipsă ar fi trunchiat tabloul și ar fi blurat imaginea.

Remarc o mare forță de sugestie plastică la Paul Prună, o capacitate de a plăsmui (în sensul etimologic al lui *poiein*) personaje și situații foarte verosimile, de lângă și de printre noi. Când nu are de ce râde, naratorul râde de el însuși, autoironia nesabotându-i textul, ci făcându-l cu atât mai savuros, și asta dintr-un motiv foarte simplu și laudabil. Râsul lui Paul Prună nu e un râs *de*, ci *împreună cu*, aflat la egală distanță de ironia sardonică a unui Voltaire (care dizolvă) și de bășcălia de două parale care numai umor nu e. În finalitatea ei, cartea (cărțile, de fapt) lui are funcția

pedagogică postulată de Juvenal și pusă în lucru de Molière: *Ridendo castigat mores*. Pe care sunt convins că autorul nostru ar traduce-o prin „Râzând câștigăm moara”.

În fond, *Joia tineretului pentru pensionari* e viața noastră, eternul nostru cotidian care ar deveni insuportabil dacă nu i-am descoperi latura rizibilă. Atâta doar, că în spatele hohotului de râs stă adesea un zâmbet amar, nu mizantrop sau sceptic, ci profund uman, o compasiune discretă. I s-ar potrivi observația lui Mircea Iorgulescu din *Marea trăncăneală*; dacă nu ne tragem toți din mantaua lui Gogol, sigur avem ceva de împărțit cu Caragiale.

Existența ar fi mai frumoasă, în orice caz mai suportabilă cu mai mulți oameni ca Paul Prună. Citiți și convingeți-vă!

Virgil Borcan

1.Poveste

În cele ce urmează, începând de aici în jos, vă voi spune o poveste de mare succes și anume de la stânga spre dreapta. Și aflați de la mine că știu ce spun: ca să fie de mare succes, o poveste trebuie să fie complet necunoscută. Taina asta o știu de la mătușa mea Corneluța. N-o cunoașteți. Dar ca să-mi asigur succesul, să fiu sigur că nimeni nu știe povestea, dar absolut nimeni, am să vă spun o poveste pe care nici eu n-o știu. (Asta-i taina mea cu care voi da lovitura, pe care nici Corneluța nu o știe).

Eheei, dragii mei, ca orice poveste și aceasta începe cu „A fost odată”. (Dar sunt foarte curios și abia aștept să aflu cum se termină!?)

Deci:

A fost odată ca nicioda....

Dar stați puțin, că mai întâi aș vrea să vă asigur de la bun început că în povestea aceasta nici în ruptul capului nu vor apărea balauri cu multe capete, nu vor apărea cotoroaște, zgripturoaice, mume, vrăjitoare, spâni, căpcăuni, zmeii zmeilor, răii răilor, hoții hoților, bandiții bandiților, penalii penalilor sau alți politicieni care mi-au terorizat copilăria și care m-au îngrozit așa de tare, încât noapte de noapte umezeam patul de frica lor. Acum, fiți liniștiți: am scăpat de meteahna asta de când a apărut pempărsul.

Așadar, să începem, să vedem unde ajungem. Mor de curiozitate!...

Se spune că a fost odată, demult de tot, a fost ooo... ăăă... ooo... Nu. A fost un....cum ar veni... da, a fost un d-ăsta..... un... Adică a fost un d-acesta, că el era împărat. Dar nu orice fel de împărat. Era un împărat sadea. Adică de chiar. Și împăratul acesta... deci... ocupația lui de bază, era să stea pe tron. În sala tronului. Cât era ziulica de lungă, precum și noaptea de scurtă, el nu se ridica de pe tron. Stătea acolo. Stătea pe tron. Ca atare, era om de stat. Dar stați să vedeți și să nu credeți...

Sala tronului era atât de mare, încât... și ca să vă faceți o idee cât de mare era sala tronului, aflați de la mine că era atât de mare, cum să vă spun eu, era mare cam cât un hangar de avioane. Dar cum la vremea

aceea nici nu putea fi vorba de avioane, s-au gândit ca până una-alta, să-i dea altă destinație, și anume ați ghicit: au făcut-o sala tronului.

În sala tronului era un du-te-vino neconținut. Veneau într-o veselie trimiși, veneau soli cu solii și soliste din toată lumea. Veneau ispravnici, misiți, ambasadori, țapinari, vornici, împricorniciți, logofeți, jongleri, vistieri, șahiști, împricorniciți, pârcălabi, taximetriști triști, spătari, maneliști, diplomați cu sau fără diplome, turiști japonezi, postelnici, soprane de coloratură, plutonieri, plagiatori, miniștri, șmenari, fotografi, hatmani, acrobați, stripări, împărați, stolnici, lăutari, dregători și un singur paharnic. Ce s-o mai lungim? Venea lume bună, precum și mulți alți gură-cască și băgători de seamă în grupuri organizate pentru dezvoltarea turismului împărătesc. Putea să vină cine-o veni! Împăratul nici că se sinchisea. El stătea pe tron. (Cred că avea cu stomacul). Unde mai pui, că împăratul acesta avea o culoare cam roșie, fără un diagnostic precis. De aceea i se spunea Împăratul Roșu. (Pentru mine e clar: dacă stătea tot timpul pe tron și era roșu, înseamnă că era constipat!!) Ei, dar stați să vă spun cum îl chema pe împărat, că mă și pufnește râsul, deși nu se cade. Avea un nume tare ciudat, mai ales pentru ditai împăratul. Îl chema Măria. (Cred că își păstrase numele de fată). Dar toți

îi spuneau „Măria Sa”. Oaspeții și toți curioșii de mai sus care veneau în sala tronului, știindu-l constipat, îi pronunțau numele a mirare: „Măria s-a?” De-ndată țucălarul de serviciu cerceta cu simț de răspundere și le dădea un răspuns negativ de specialitate: „Încă nuuu...”

Trebuie să vă mai spun că pe vremea aceea, îndată ce apărea un împărat, un rege, un dictator, un șef de gară, un președinte, un inspector, un patron, un director, un șef de depozit, de birou, de aprozar, sau, mă rog, orice șef, imediat apărea și țucălarul...

Și avea împăratul acesta..... Ce n-avea? Împărat, ce poți să zici? Dar mai ales și mai ales el avea trei fii, care erau copiii lui. În calitatea sa de împărat a dat de știre că vrea să aibă trei băieți, așa că și-a făcut trei băieți! Cu mâna lui i-a făcut! Cei doi mai mari, erau leneși, nepricepuți și îndărătnici. În schimb mezinul, era tare harnic, cuminte și ascultător. Era neîntrecut la cânt, dans, tricotat, caligrafie, păcănele, gherghef, șotron, desen, lucru manual, puia-gaia și multe alte îndeletniciri împărătești, cum ar fi culesul urzicilor. Frații mai mari de leneși ce erau, pe el îl puneau să facă toate cele: „Măi, ăla micu, fă frumos și du gunoiul, fă frumos și închide fereastra, fă frumos și adu-ne apă” ... Și tot așa: fă frumos în sus, fă frumos în jos... Și așa i-a rămas numele: Fă Frumos.

Într-o bună zi, împăratului, stând el așa pe tron, între două gânduri răzlețe, îi veni o idee: ia să mă gândesc eu puțin la fiii mei! Zis și făcut. Se gândi el ce se gândi la fiii lui, apoi își puse gândul cap la cap și, după câteva zile, stând el tot așa pe tron, hotărî să-și cheme la el băieții. Îndată ce-i chemă, aceștia veniră degrabă.

— Ne-ai chemat, tătucă?!?”

Împăratul îi numără din doi în doi ca să câștige timp. Văzu că sunt toți trei, luă atitudine și le spuse:

— Fiii mei, stau și mă uit așa la voi, (și mie asta îmi plăcea la împăratul acesta, că ce zicea, aia făcea; el chiar stătea și se uita așa la ei.) și văd că v-a venit vremea să plecați peste mări și peste țări ca să vă încercați norocul.

— Dar să plecăm toți, tătucă? – întrebă Fă Frumos într-un glas.

— Eheheeei, nu toți, răspunse împăratul cu tâlc și cu blândețe. Va pleca doar unul, pe care chiar eu îl voi numi prin voia mea, în mod democratic. Și anume, tu!

Și-l alese împăratul tocmai pe Fă Frumos.

Acesta își spuse cu amărăciune în sinea lui proprie: „tot eu...tot eu...”

— Și cum să-mi încerc eu norocul, mărite tătucă?

— Eeei, parcă nu știi! Trebuie să te însori, îi spuse împăratul făcându-i cu ochiul ștregărește și cu subînțeleș.

— Și cu cine să mă însor, tătucă? — întrebă Fă Frumos respectuos de spăimântat.

— Păi, cu o fată, îi răspunse împăratul cu tâlc arătându-i degetul cel spiritual. (Trebuie adăugat, că pe vremea aceea nu existau alternative: fată, și norocul era asigurat).

Eeei, a doua zi dis-de-diminează după ce se spală pe dinți, își luă Fă Frumos pa și plecă nu prea hotărât la drum. Și merse Fă Frumos, și toot merse, cale lungă să-i ajungă, până ce într-un târziu ajunse în curte. Acolo, flăcăul nostru obosit de atâta amar de drum, aflat în încurcătură, neștiind încotro s-o apuce, făcu un popas să se gândească ce și cum. Și se gândi el ce se gândi și abia într-un târziu, primul gând salvator care-i trecu prin minte, fu acesta: dacă lui tătuca i s-a dus vestea că-i constipat, atunci, sigur va avea și hemoroizi!

Nici nu apucă să-și termine gândul, că auzi în spatele lui un glas, care-i spuse:

— Pst, pst!

Când se întoarse Fă frumos, văzu oooo... adică oooo... că nici nu știa ce era. Mai degrabă era oooo...

Și Fă Frumos își spuse: nu poate fi decât dânsa, de vreme ce stă acolo. Apoi o întrebă sfios:

— Despre mine vă adresați?

Atunci Dânsa îi spuse cu glas muieros:

— Băiatu', dacă vrei să te însori, nu poți să pornești la drum oricum.

— Dar... cum? – întrebă Fă Frumos fâstâcit.

— Păi trebuie să ai între picioare...

— Auleö!!! – sări rușinat Fă Frumos. Ce să am?!?

— Ei, parcă nu știi... Un cal, răspuse Dânsa.

Fă Frumos o privi ușurat și abia atunci observă că Dânsa era îmbrăcată cu niște haine ponosite, în schimb se vede treaba că era unsă cu toate alifiile. Era atât de unsă, că era soioasă de-a binelea. Cum îi atârnav pletele alea năclăite și încâlcite, nici nu-ți puteai da seama dacă era tânără sau babă, așa că Fă Frumos își zise că sigur era o tânără babă. După această sumară și circumspectă observație, Fă Frumos o întrebă:

— Și de unde să iau eu cal la ora asta? Și privindu-și îngrijorat ceasul împăratec cu cuc de la mâna stângă, observă că era deja și-un sfert.

— Ia-uzi întrebare! Cum de unde? De la tac-tu, că doar e împărat, continuă Dânsa scobindu-se în nas. Eeei, dar nu poți lua orice cal. Trebuie să te duci cu o găleată de jăratec încins. Și care dintre cai va veni și va mânca jăratecul, pe acela să-l alegi!

— Și mă rog frumos, de unde să iau eu jăratec, că la noi încălzirea eeee... e cuuu.... Noi nici n-avem încălzire. Ne-am debransat, că în povestea asta e doar vară, spuse Fă Frumos.

Auzind acestea, Dânsa scoase pe loc o găleată cu jăratec și i-o dădu lui Fă Frumos. Acesta luă frumos găleata, mulțumi corespunzător și plecă întins la grajd, fără să se mai întrebe de unde a scos Dânsa găleata.

Totuși, de unde dracu a scos Dânsa ditamai găleata?!?

Când intră el în grajd, nu-i veni a crede. Erau acolo niște cai de o frumusețe fără seamăn. Erau unu' și unu'. (Total 2, nu vă bateți capul).

Fă Frumos care nu se pricepea deloc la cai, (despre ei nu învățase nimic la lucru manual) li se adresă politicos:

— Bună ziua. Priviți. V-am adus jăratec. E proaspăt. Luați. Serviți.

Și când duse găleata la botul cailor, aceștia speriați ca mușcați de streche, mai că-l striviră cu copitele. Chiar atunci, (vă avertizez că urmează un moment care vă poate afecta emoțional) dintr-un cotlon întunecat, apăru un schelet cu aspectul unui cal care părea viu, deși după duhoare ai fi crezut că-i mort de tot. Era bietul de el numai piele, os și mai mult coadă. Din

scheletul capului îi atârna o limbă vânătă de-un cot, avea o respirație horcăită de fumător tebecist și astmatic, iar din orbite îi ieșeau doi ochi holbați, injectați, care se bleoideau cu jind la jăratec. Șira spinării era atât de ascuțită, că dacă ai fi îndrăznit să-l încaleci, la prima zdruncinătură, te-ar fi despicat în două părți egale între ele. Răsuflarea înecată a gloabei, te amețea cu damful unei vidanje din care se scurge conținutul pe caldarâm. Arătarea venea abia târându-se, ținându-se cu o mână de foale, să nu i se împrăștie oasele și mațele prin preajmă. Iar dacă nu s-ar fi sprijinit de pereți, precis că ar fi căzut cu zăngănit de moaște care ar fi atras la pupături babele evlavioase din împărăție. Pe deasupra lui zbura sprintar un stol vesel de păsărele necrofage care croncăneau a poftă de hoit dog de cal. Văzând că mârtoaga se îndreaptă spre el, Fă Frumos cel curajos, începu să bată în retragere speriat, încercând să-i potolească elanul cu cuvinte alese:

— Pleacă de aici, mortăciune!! Urâtule și răule, că n-am nevoie de așa o arătate, măi animalule!!!

Dihania parcă nici nu auzea. Îi intra pe o ureche și-i ieșea prin altă parte. Disperat, văzând că stârpitura nu se oprește, Fă Frumos lansă un avertisment cu un glas hotărât, tremurător și pițigăiat:

— Măi pocitanie, tu știi cine sunt eu?

Pocitania habar n-avea și se vede treaba că nici n-o interesa, așa că se târa mai departe.

Dacă văzu și văzu, (deja vedea dublu) Fă Frumos trecu la amenințări cu conținut vitejesc:

— Mă, te zic la tata, mă, așa să știi!!!

Îngrămădit într-un colț fără altă scăpare decât în pantaloni, Fă Frumos trecu la un atac din ce în ce mai agitat și mai spăimântat:

(Vă avertizez că urmează un moment delicat cu un bogat conținut licențios la limbă, așa că vă sfătuiesc să citiți cu urechile astupate).

— Mă, tu n-ai tată, mă? Tu n-ai mamă, mă? Du-te măi, la mama! Du-te la tata, mă! Du-te la mama tatii, mă! Du-te la tata mami! Ba la tata tatii! Ba la mama mami! Ba la mama! Asta am mai zis!! Ba la tama!!! Ba la mata!!!! Ba la mala!!!! Ba p-a lata!!!! Ba p-a tata!!!! Ba p-a mă-tii, măi prostule, că m-ai și încurcat!!!!!!

Stârvul nici că se sinchisea.

Văzând că nu-i chip s-o scoată la capăt cu leșinătura, Fă Frumos deja transpirat, contorsionat și înghesuit într-un ungher, trase cu dârzenie disperată mult aer în piept și urlă sufocat de groază vitejească din toate puterile pe care le mai avea asupra lui:

— STAAAAAI!!!! UITE CUM FAC EU PE MINE!!!
Adică nu! Era să greșesc.

— STAAAAI!!!! UITE CUM FAC EU!!! PE MINE NU MĂ INTERESEAZĂ! Las aici găleata cu jăratec și treaba ta ce faci. Tu răspunzi!

Nici nu lăsa bine Fă Frumos găleata din mână, că hoitul se năpusti și pe nerăsuflăte, pe nemestecate și dintr-o singură înghițitură, glojdi tot jăratecul. Dar absolut tot!

Și muri pe loc!

Lui Fă Frumos nu-i veni a crede. Se ciupi, se uită înfiorat de jur-împrejur, apoi se mai ciupi o dată, pe urmă îi dete și mortăciunii un condur în limba prăjită care-i atârna fumegândă, așa, ca din răzbunare, dar cu sfială, se ciupi din nou, apoi bucuroso nevoie mare, parcă eliberat de o povară, ieși din grajd și trase un chiot de izbândă spre cele zări, făcându-și cunoscută vitejia:

— ALELEEEEEEEEEEEI, L-AM MIERLIT!!!!!!! (La acest urlet îi sări ciuingamul din gură) apoi făcu câteva mișcări talentate de break dance împărătesc, subliniindu-și curajul neîntrecut.

Însă bucuria lui n-a fost să fie una de durată, că pe dată văzu că n-o vede pe Dânsa și-și zise:

— O-ooo...! Cred că am fleșcăit-o. Ce mă fac? Trebuie s-o găsec. Fără ea sunt boschetar. Sunt aulac. Sunt Fă Frumos fiul ploii!!!

Și în mare grabă, începu s-o caute. Ar fi strigat-o el, dar spuneți și domniile voastre, cum? Apoi merse din ce în ce mai agitat, până ce disperarea îl puse pe fugă. Cu ochii țintă în toate părțile, fugea Fă Frumos de mânca pământul. Nu apucă să mănânce nici două brazde, că spre marea lui mulțumire, o văzu pe Dânsa de una singură în Complexul Sportiv Împărătesc (CSÎ) făcând niște mișcări neașteptat de reușite de încălzire sportivă și globală. Fă Frumos trăgându-și sufletul, se duse la Dânsa și o întrebă:

— Și acum, ce trebuie să fac?

— „Ai puținică răbdare!” – încheie ea citatul.

Apoi, Dânsa își luă elan și se dădu de trei ori peste cap. Fă Frumos încremeni de uimire și admirație.

(Poate ați observat că în multe povești se mai dau câte unii de trei ori peste cap pur și simplu. E cazul să intervin cu detalii, pentru că execuția Dânsei a fost una fără cusur).

După ce își luă elan, mai întâi făcu roata țiganului. Apoi urmă dublu salt mortal cu șurub, pe urmă, dintr-o săritură, se atâră de bara transversală în jurul căreia Fă Frumos observă că Dânsa efectuează o târcoală de 364,3 grade, cu ieșire prin săritura Mitsuo Tsukahara, cu aterizare perfectă cu atâta iscusință, încât Fă Frumos încremeni total. De încremenit ce era, Fă Frumos nu avu grai nici măcar să-i ceară un

autograf verbal pe lavalieră!! Dânsa îl privi de sus în jos, apoi se dădu trei pași înapoi, îl privi de jur împrejur și spuse:

— Tinere, vei vedea acum ceva ce n-a mai văzut neam de neamul tău împărătesc și nici nu ți-ar da prin minte așa minunăție!

Și dintr-o singură mișcare, Dânsa smulse de pe dânsa toate hainele ponosite, unse și jechoase, pe care le azvârli cale de fix două poște, iar în locul soioasei, își făcu apariția o Dânsă de o frumusețe de neînchipuit. Nici n-o să vă vină a crede, dar era mai frumoasă decât Ileana Cosânzeana, mai frumoasă decât Frumoasa din Pădurea Adormită, mai frumoasă decât Albă ca Zăpada și cei 7 pitici, iar la Capra cu trei iezi nici să nu vă gândiți, că aia avea păr pe picioare. Ce mai? Era atât de frumoasă, că la soare te puteai uita, dar la dânsa, ba. Dar se vede treaba că Fă Frumos nu era chiar tâmpit să-și ardă retina belindu-și ochii la soare, în schimb se holba paralizat infantil la Dânsa, care după ce-și aruncă hainele unsuroase, rămase îmbrăcată doar cu o coroniță de cleștar cu diamante strălucitoare, așezată cochet pe creștet. Dânsa nu-i dădu timp să-și revină din uluială, iar după ce făcu o întoarcere lascivă și foarte unduită în jurul axei sale ca să-și prezinte aspectul său cel nud, îi făcu ștregărește cu ochiul lui

Fă Frumos, apoi cu o voce suavă și plină de înțelesuri, îi spuse:

— Hai, fă frumos!

Pe dată lui Fă Frumos îi fu zburătăcită încrederea în barză și îi fu așa de învârtoșată încrederea în sine, încât tăbărî băiatu'!!!

Eeei, acum cred că oricine își poate închipui, chiar și eu, că povestea nu se poate numi decât,

FĂ FRUMOS CEL NOROCOS.

Și au trăit ei fericiiiiiiiiiiiiiihiiiihihiți.... până n-au mai putut. Și-atunci, s-au căsătorit. Și au făcut o nuntă... de i s-a dus vestea peste mări și peste țări.

Dânsa a rugat ca la nuntă să fie invitat dintr-o împărăție îndepărtată, Împăratul Verde. (Cred că după culoare, ăsta avea cu fierea). Zis și făcut. Și a început o petrecere, ca-n povești. Se-nțelege că nunta a durat 7 zile și 7 nopți, timp în care s-a întetit un zefchiu și un chef, despre care se vorbește și-n zilele noastre. Ei, și cât timp a durat nunta împărătească, Dânsa a depănat acolo o poveste care de atunci și până azi, se cheamă „SAREA ÎN BUCATE” de Petre Ispirescu, de care nimeni nu auzise. Din povestea aceasta, toată împărăția a aflat cu mare bucurie CV-ul Dânsei. Dar mare le-a fost bucuria când Împăratul Verde, cu lacrimi de fericire în ochi, a recunoscut-o pe Dânsa, care era fiica lui.